

gamberlik alâmetlerini öğrenen ve hak ile bâtili ayırdedecek bir güce sahip bulunmuş olanlar ya da Hz. Muhammed'in peygamberliğini önceki kitaplarda anlatılan sıfatlarından anlamış olanlardır.)

108. Ve derlerdi ki: Rabbimizi tesbih ederiz. Rabbimizin vâdi mutlaka yerine getirilir.

109. Ağlayarak yüz üstü yere kapanırlar. (*Kur'an okumak*) onların saygısını artırır.

110. De ki: «İster Allah deyin, ister Rahman deyin. Hangisini deseniz olur. Çünkü en güzel isimler O'na hasır.» Namazında yüksek sesle okuma; onda sesini fazla da kısma; ikisinin arası bir yol tut.

111. «Çocuk edinmeyen, hakimiyette ortağı bulunmayan, âcizlikten ötürü bir dosta da ihtiyacı olmayan Allah'a hamdedirim» de ve tekbir getirerek O'nun şanını yücelt!

(18)

ONSEKİZİNCİ SÛRE

el-KEHF

Kehf sûresi 110 âyettir. Mekke'de nâzil olmuştur. Ancak, 28. âyetin Medine'de nâzil olduğu rivayeti de vardır. Sûre bu adı, içinde söz konusu edilen ve «mağara arkadaşları» demek olan «Ashâb-ı Kehf»den almıştır.

Bismillâhirrahmânirrahîm

1, 2, 3, 4. Hamd olsun Allah'a ki, O, (*insanları*) kendi tarafından çetin bir azap ile ikaz etmek, iyi iş ve davranışlarda bulunan müminlere, kendileri için, içinde ebedî kalacakları (*cennette*) güzel bir ecir bulunduğunu müjdelemek ve «Allah evlât edindi» diyenleri de uyarmak için kuluna (*Muhammed'e*), kendisinde hiçbir (*tezat ve*) eğrilik bulunmayan dosdoğru Kitab'ı indirdi.

105. Biz Kur'an'ı hak olarak indirdik; o da hakkı getirdi. Seni de ancak müjdeleyici ve uyanıcı olarak gönderdik.

106. Biz onu, Kur'an olarak, insanlara dura dura okuyasın diye (*âyet âyet, sûre sûre*) ayırdık; ve onu peyderpey indirdik.

107. De ki: Siz ona ister inanın, ister inanmayın; şu bir gerçek ki, bundan önce kendilerine ilim verilen kimselere o (*Kur'an*) okununca, derhal yüz üstü secdeye kapanırlar.

(Kur'an'ın indirilmesinden önce «kendilerine ilim verilmiş olanlar» daha önce indirilen kitapları okuyup vahyin ne olduğunu bilenler, pey-

5. Ne onların (Allah evlât edindi, diyenlerin), ne de atalarının bu konuda hiçbir bilgisi yoktur. Ağızlarından çıkan bu söz ne büyük oldu! Yalandan başka bir şey söylemiyorlar.

(Fahreddin Râzî'ye göre, şu üç zümre Allah'ın çocuğu olduğunu söylemişlerdir.

1. «Melekler Allah'ın kızlarıdır» diyen müşrik Araplar,

2. «İsa Allah'ın oğludur» diyen hıristiyanlar,

3. «Uzeyr Allah'ın oğludur» diyen yahudiler.

İslâm ise bu inançları reddetmiştir.)

6. Bu yeni Kitab'a inanmazlarsa (ve bu yüzden helâk olurlarsa) arkalarından üzüntüyle neredeyse kendini harap edeceksin.

7. Biz, insanların hangisinin daha güzel amel edeceğini deneyelim diye yer-yüzündeki her şeyi dünyanın kendine mahsus bir zinet yaptık.

8. (Bununla beraber) biz mutlaka oradaki her şeyi kupkuru bir toprak yapacağız.

9. (Resûlüm)! Yoksa sen, bizim âyetlerimizden (sadece) Kehf ve Rakîm sahiplerinin ibrete şâyan olduklarını mı sandın?

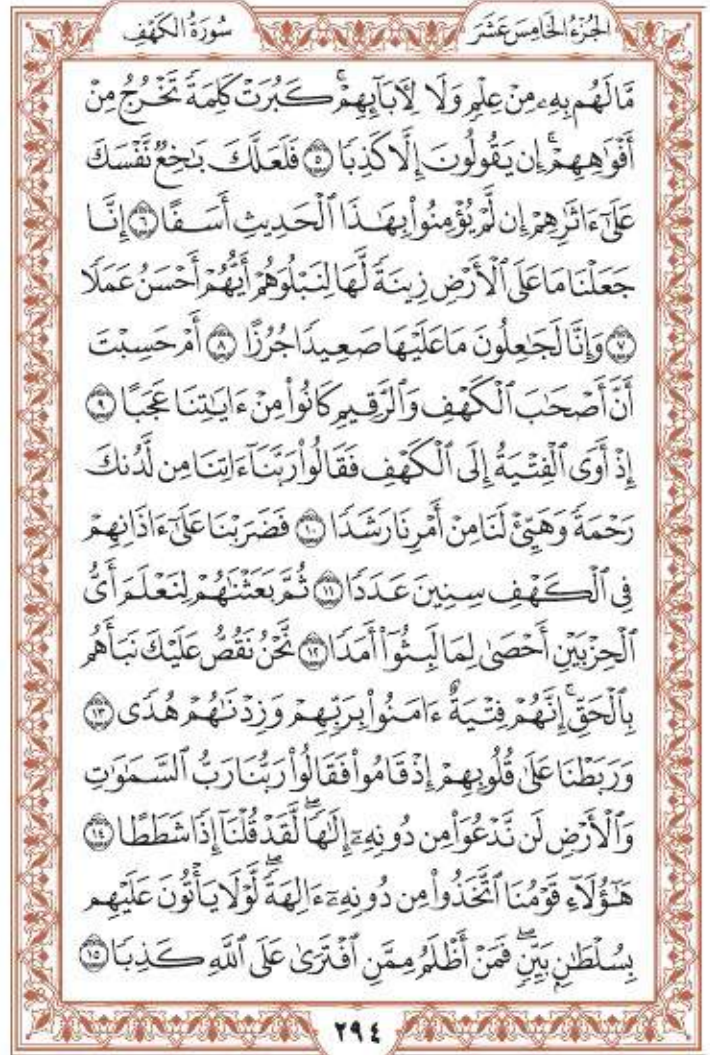
(Tefsircilere göre «kehf», dağda bulunan genişçe mağara demektir. «Rakîm»in ne olduğu konusunda kesin bir sonuca varılamamıştır. Ancak şu manalardan birine gelebileceği belirtilmiştir: Mağaranın bulunduğu dağ ya da vâdi; Ashâb-ı Kehf'in isimlerinin yazılı bulunduğu kitâbe. Sahîh-i Buhârî'deki bir rivayete göre de Ashâb-ı Rakîm, Ashâb-ı Kehf'in dışında üç kişilik bir topluluktur ki bunlar, yağmurlu bir havada sığındıkları mağaranın girişini büyük bir kayanın tıkaması ile mağarada mahsur kalırlar. Her biri, vaktiyle yapmış olduğu güzel bir davranış yâdederek kurtuluş niyaz ederler. Onlar dua ettikçe kaya biraz daha açılır ve sonunda kurtulurlar.

Ancak, tercihe şâyan görüş, Rakîm'in, Ashâb-ı Kehf'in isimlerinin yazılı bulunduğu kitâbenin adı olduğudur.)

10. O (yiğit) gençler mağaraya sığınmışlar ve: Rabbimiz! Bize tarafından rahmet ver ve bize, (şu) durumumuzdan bir kurtuluş yolu hazırla! demişlerdi.

11. Bunun üzerine biz de o mağarada onların kulaklarına nice yıllar perde koyduk (uykuya daldırdık.)

12. Sonra da iki guruptan (Ashâb-ı Kehf ile hasımlarından) hangisinin

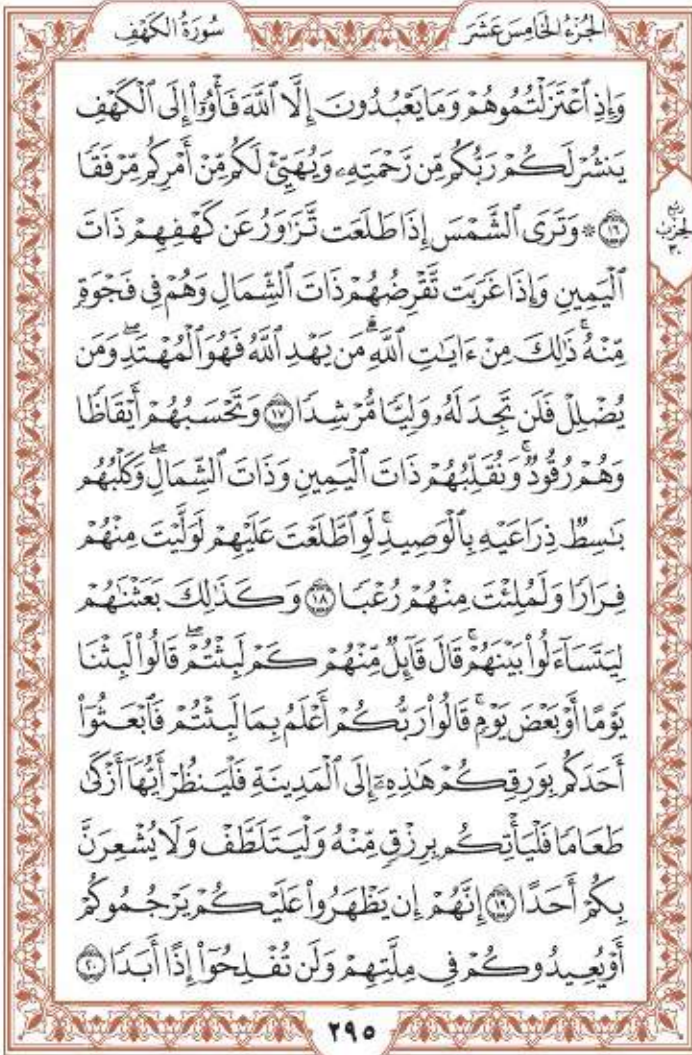

kaldıkları müddeti daha iyi hesap edeceğini görelim diye onları uyandırdık.

13. Biz sana onların başından geçenleri gerçek olarak anlatıyoruz. Hakikaten onlar, Rablerine inanmış gençlerdi. Biz de onların hidayetini arttırdık.

14. Onların kalplerini metîn kıldık. O yiğitler (o yerin hükümdarı karşısında) ayağa kalkarak dediler ki: «Bizim Rabbimiz, göklerin ve yerin Rabbidir. Biz, O'ndan başkasına tanrı demeyiz. Yoksa saçma sapan konuşmuş oluruz.

15. Şu bizim kavmimiz Allah'tan başka tanrılar edindiler. Bari bu tanrılar konusunda açık bir delil getirseler. (Ne mümkün!) Öyle ise Allah hakkında yalın yudurandan daha zalimi var mı?

ederse, işte o, hakka ulaşmıştır, kimi de hidayetten mahrum ederse artık onu doğruya yöneltecek bir dost bulamazsın.

18. Kendileri uykuda oldukları halde sen onları uyanık sanırdın. Onları sağa sola çevirirdik. Köpekleri de mağaranın girişinde ön ayaklarını uzatmış yatmakta idi. Eğer onların durumlarına muttali olsa idin dönüp onlardan kaçardın ve gördüklerin yüzünden için korku ile dolardın.

19. Böylece biz, aralarında birbirlerine sormaları için onları uyandırdık: İçlerinden biri: «Ne kadar kaldınız?» dedi. (Kimi) «Bir gün ya da günün bir parçası kadar kaldık» dediler; (kimi de) şöyle dediler: «Rabbiniz, kaldığınız müddeti daha iyi bilir. Şimdi siz, içinizden birini şu gümüş paranızla şehre gönderin de, baksın, (şehrin) hangi yiyeceği daha temiz ise size ondan erzak getirsin; ayrıca, nâzik davransın (gizli hareket etsin) ve sakın sizi kimseye sezdirmesin.»

20. «Çünkü onlar eğer size muttali olurlarsa, ya sizi taşıyarak öldürürler veya kendi dinlerine çevirirler ki, o zaman ebediyen iflah olmazsınız.»

(Beyzâvî'nin naklettiğine göre şehre gönderilen adam, elindeki parayı harcamak üzere çıkarınca, şehir halkı, paranın üstündeki kral Dekyanos'un resmini görür ve adamın bir hazine bulduğunu sanarak kendisini devrin hükümdarına götürürler. Aradan uzun zaman geçmiştir. Artık bu hükümdar, tevhid akidesine bağlı bir huristiyan'dır. Genç adam, krala başlarından geçeni anlatır. Hep birlikte mağaraya giderler ve gencin anlatıklarının doğruluğunu hayretler içinde görürler. Yeniden dirilmenin imkânını isbatlayan bu müşahededen sonra, Allah Teâlâ bu gençleri tekrar ebediyet uykusuna daldırır.)

16. (İçlerinden biri şöyle demişti:)
«Madem ki siz onlardan ve onların Allah'ın dışında tapmakta oldukları varlıklardan uzaklaştınız, o halde mağaraya sığınınız ki, Rabbiniz size rahmetini yaysın ve işinizde sizin için fayda ve kolaylık sağlasın.»

17. (Resûlüm! Orada bulunsaydın) güneşi görürdün: Doğduğu zaman mağaralarının sağına meyleder; batarken de sol taraftan onlara isabet etmeden geçerdi. (Böylece) onlar (güneş ışığından rahatsız olmaksızın) mağaranın bir köşesinde (uyurlardı). İşte bu, Allah'ın âyetlerindedir. Allah kime hidayet

سُورَةُ الْكَهْفِ

الجزء الخامس عشر

وَكَذَلِكَ أَغْتَرْنَا عَلَيْهِمْ لِيَعْلَمُوا أَن وَعَدَ اللَّهُ حَقًّا وَأَنَّ
السَّاعَةَ لَا رَيْبَ فِيهَا إِذْ يَتَنَزَّعُونَ بَيْنَهُمْ أَمْرَهُمْ فَقَالُوا
أَبْنُوا عَلَيْهِمْ بُنْيَانًا رَبُّهُمْ أَعْلَمُ بِهِمْ قَالَ الَّذِينَ غَلَبُوا عَلَى
أَمْرِهِمْ لَنَتَّخِذَنَّ عَلَيْهِمْ مَسْجِدًا ﴿١٥﴾ سَيَقُولُونَ ثَلَاثَةٌ
رَابِعُهُمْ كُذِّبُوا وَيَقُولُونَ خَمْسَةٌ سَادِسُهُمْ كُذِّبُوا
رَبَّنَا بِالْغَيْبِ وَعُقُوبَتِ سَبْعَةٌ وَتَامَتْهُمْ كُذِّبُوا قُلْ رَبِّي
أَعْلَمُ بِعَدَّتِهِمْ مَن يَعْلَمُهُمْ إِلَّا قَلِيلٌ فَلَا تُمَارِ فِيهِمْ إِلَّا مَرَاءَ
ظَهْرًا وَلَا تَسْتَفْتِ فِيهِمْ مِنْهُمْ أَحَدًا ﴿١٦﴾ وَلَا تَقُولَنَّ لِشَيْءٍ
إِنِّي فَاعِلٌ ذَلِكَ وَعَدَا ﴿١٧﴾ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ وَادْكُرْ رَبَّكَ
إِذَا نَسِيتَ وَقُلْ عَسَى أَنْ يَهْدِيَنَّ رَبِّي لِأَقْرَبٍ مِنْ هَذَا ارشَادًا
﴿١٨﴾ وَلِيُثَبِّتُ فِي كَهْفِهِمْ ثَلَاثَ مِائَةٍ سِنِينَ وَازْدَادُوا تِسْعًا
﴿١٩﴾ قُلِ اللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا لَيْسُوا اللَّهُ غَيْبُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ
أَبْصُرْ بِهِ وَأَسْمِعْ مَا لَهُمْ مِنْ دُونِهِ مِنْ لَدُنِّي وَلَا يُشْرِكُ
فِي حُكْمِهِ أَحَدًا ﴿٢٠﴾ وَأَتْلُ مَا أَوْحَى إِلَيْكَ مِنْ كِتَابِ
رَبِّكَ لَا مُبَدِّلَ لِكَلِمَاتِهِ وَلَنْ تَجِدَ مِنْ دُونِهِ مُتَسَدِّدًا ﴿٢١﴾

21. Böylece (insanları) onlardan haberdar ettik ki, Allah'ın vâdinin hak olduğunu, kıyametin şüphe götürmez olduğunu bilsinler. Hani onlar aralarında Ashâb-ı Kehf'in durumunu tartışıyorlardı. Dediler ki: «Üzerlerine bir bina yapın. Rableri onları daha iyi bilir.» Onların durumuna vâkif olanlar ise: «Bizler, kesinlikle onların yanbaşılarına bir mescit yapacağız» dediler.

22. (İnsanların kimi:) «Onlar üç kişidir, dördüncüleri de köpekleridir» diyecekler, yine: «Beş kişidir, altıncıları köpekleridir» diyecekler. (Bunlar) bilinmeyen hakkında tahmin yürütmektir. (Kimileri de:) «Onlar yedi kişidir, sekizincisi köpekleridir» derler. De ki: Onların sayılarını Rabbim daha iyi bilir. Onlar hakkında bilgisi olan çok azdır. Öyle ise Ashâb-ı Kehf hakkında, delillerin açık olması haricinde bir münakaşaya girişme ve onlar hakkında (ileri geri konuşan) kimselerin hiçbirinden malumat isteme.

23, 24. Allah'ın dilemesine bağlamadıkça (inşâallah demedikçe) hiçbir şey için «Bunu yarın yapacağım» deme. Bunu unuttuğun takdirde Allah'ı an ve: «Umarım Rabbim beni, doğruya bundan daha yakın olan bir yola iletir» de.

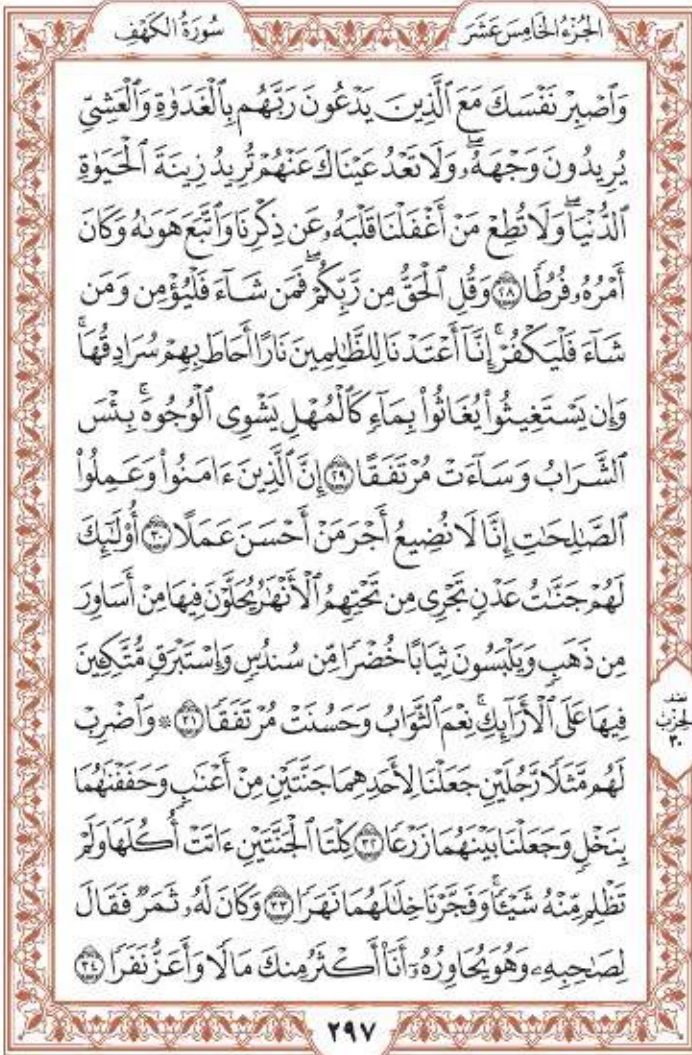
25. Onlar mağaralarında üç yüzyıl ve buna ilaveten dokuz yıl kalmışlardır.

(Buna göre Ashâb-ı Kehf, mağarada 309 yıl kalmış oluyorlardı. Bazı tefsirlerde bu sayının kamerî takvime göre olduğu belirtilmektedir. 309 kamerî yılın karşılığı ise milâdî üç asırdır.

Rivayete göre ehl-i kitaptan bazıları, Ashâb-ı Kehf'in mağaraya girişinden itibaren Hz. Muhammed (s.a.)'in zamanına kadar geçen sürenin 300 sene olduğunu iddia etmişlerdir ki, Allah Teâlâ, şu beyanı ile onların bu iddiasını reddetmektedir:)

26. De ki: Ne kadar kaldıklarını Allah daha iyi bilir. Göklerin ve yerin gizli bilgisi O'na aittir. O'nun görmesi de, işitmesi de şâyânî hayrettir. Onların (göklerde ve yerde olanların), O'ndan başka bir yöneticisi yoktur. O, kendi hükümlerine kimseyi ortak etmez.

27. Rabbinin Kitabı'ndan sana vahyedileni oku. Onun kelimelerini değiştirebilecek yoktur. O'ndan başka bir sığınak da bulamazsın.

28. Sabah akşam Rablerine, O'nun n-zasını dileyerek dua edenlerle birlikte candan sebat et. Dünya hayatının süsünü isteyerek gözlerini onlardan çevirme. Kalbini bizi anmaktan gafil kıldığımız, kötü arzularına uymuş ve işi gücü aşırılık olan kimseye boyun eğme.

(Bazı Kureyş ileri gelenleri Hz. Peygamber'den Allah'a ve Resûl'üne candan bağlı, fakat maddi bakımdan fakir müminleri yanından kovmalarını istemişler, böyle yaptığı takdirde kendisi ile görüşüp konuşabileceklerini söylemişlerdi. İşte bu âyet, Beyzâvî'nin tefsirinde de belirtildiği gibi, üstünlük ve şeref, bedeni ve maddi zinette değil, gönül zinetinde, yani iman ve güzel yaşayışta olduğunu, dolayısıyla müşriklerin bu isteğine değer vermemek gerektiğini ifade etmektedir.)

29. Ve de ki: Hak, Rabbinizdendir. Öyle ise dileyen iman etsin, dileyen inkâr etsin. Biz, zalimlere öyle bir cehennem hazırladık ki, onun duvarları kendilerini çepeçevre kuşatmıştır. (Susuzluktan) imdat dileyecek olsalar imdatlarına, erimiş maden gibi yüzleri haşlayan bir su ile cevap verilir. Ne fena bir içecek ve ne kötü bir kalma yeri!

30. İman edip de güzel davranışlarda bulunanlar (bilmelidirler ki) biz, güzel işler yapanların ecnini zâyi etmeyiz.

31. İşte onlara, alt taraflarından ırmaklar akan Adn cennetleri vardır. Onlar Adn cennetlerinde tahtlar üzerine kurularak orada altın bileziklerle bezeneceler, ince ve kalın dîbâdan yeşil elbiseler giyecekler. Ne güzel karşılık ve ne güzel kalma yeri!

32. Onlara, şu iki adamı misal olarak anlat: Bunlardan birine iki üzüm bağı vermiş, her ikisinin de etrafını hurmalarla donatmış, aralarında da ekinler bitirmiştik.

33. İki bağın ikisi de yemişlerini vermiş, hiçbirini eksik bırakmamıştı. İkisinin arasından bir de ırmak fişkırtmıştı.

34. Bu adamın başka geliri de vardı. Bu yüzden arkadaşıyla konuşurken ona şöyle dedi: «Ben, servetçe senden daha zenginim; insan sayısı bakımından da senden daha güçlüyüm.»

(Bu iki kişinin kimliği konusunda mevcut görüşler şunlardır:

1. Mahzum kabilesinden Mekkeli iki kardeşlerdir.

2. Maksat Allah Resûlü ile Mekkeli müşriklerdir.

3. Allah'a inanan ve inanmayan herkes için geçerli bir misaldir.

4. Lu'ayne b. Hısn ve ashâbı ile Selman, Suheyb ve ashâbı arasında bir benzetmedir.

5. Babalarından kalan büyük çapta bir mirası birisi inancının gereği gibi, diğeri de inançsızlığın gereği gibi harcayan iki İsrailli kardeşlerdir... Hepsinde ortak olan nokta: İman etmeksizin, serveti tek gaye edinerek mal yığıma tutkusunun insanı zulme ve hüsrana sürükleyeceği gerçeğidir.)

35. (Böyle gurur ve kibirle) kendisine zulmederek bağına girdi. Şöyle dedi: «Bunun, hiçbir zaman yok olacağını sanmam.»

36. «Kıyametin kopacağını da sanmıyorum. Şayet Rabbimin huzuruna götürülürsem, hiç şüphem yok ki, (orada) bundan daha hayırlı bir akıbet bulurum.»

37. Karşılıklı konuşan arkadaşı ona hitaben: «Sen, dedi, seni topraktan, sonra nutfedden (spermadan) yaratan, daha sonra seni bir adam biçimine sokan Allah'ı inkâr mı ettin?»

(Servetinin ve adamlarının çokluğuyla gururlanan bu kişinin ahireti inkâr ettiği, 36. âyetin başında anlatılmıştı. 37. âyette ise bu kişi Allah'ı inkâr etmekle itham ediliyor. Şu halde, Beyzâvî'nin de işaret ettiği gibi, ahireti inkâr etmek, bir bakıma Allah'ı inkâr etmek demektir. Zira, ahiretin imkânsızlığını savunmak, Allah'ın gücünün sonsuzluğundan şüphe etmenin bir sonucudur. Nitekim bu kişiye, kendisinin yaratılış safhaları hatırlatılmak suretiyle bu kudretin sahibi olan Allah'ın kıyameti de gerçekleştirme gücünde olduğu isbatlanmak istenmiştir.)

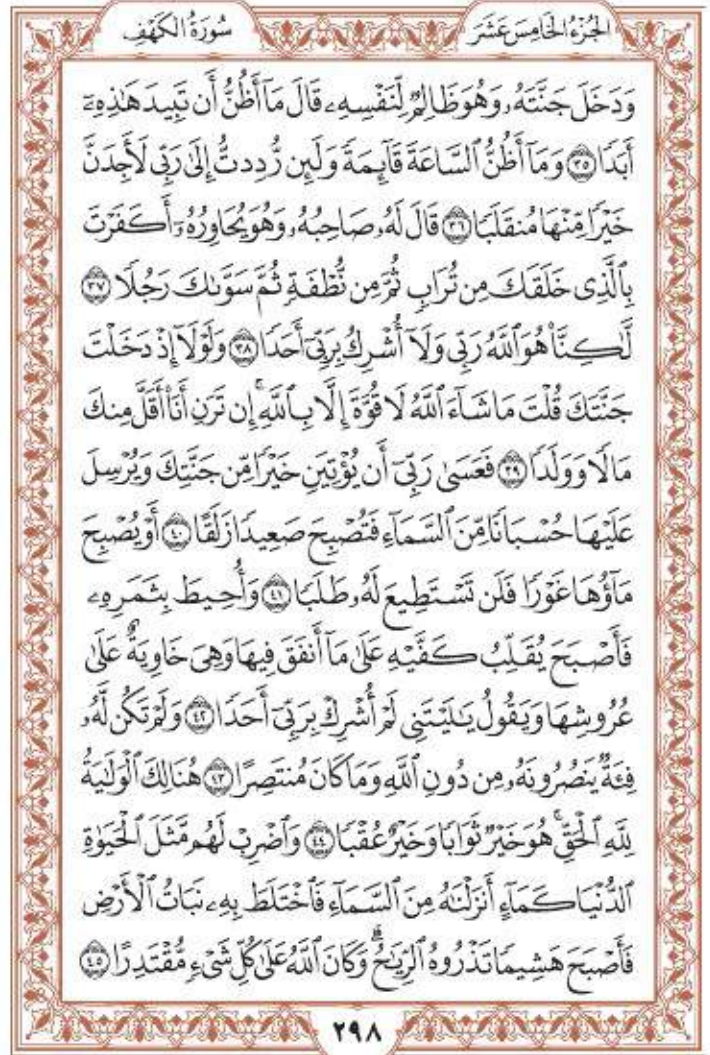
38. «Fakat O Allah benim Rabbimdir ve ben Rabbime hiçbir şeyi ortak koşmam.»

39. «Bağına girdiğinde: Mâşâallah! Kuvvet yalnız Allah'ındır, deseydin ya! Eğer malca ve evlâtça beni kendinden güçsüz görüyorsan (şunu bil ki):»

40. «Belki Rabbim bana, senin bağından daha iyisini verir, senin bağına ise gökten yıldırımlar gönderir de bağ kupuru bir toprak haline gelir.»

41. «Yahut, bağının suyu dibe çekilir de bir daha onu arayıp bulamazsın.»

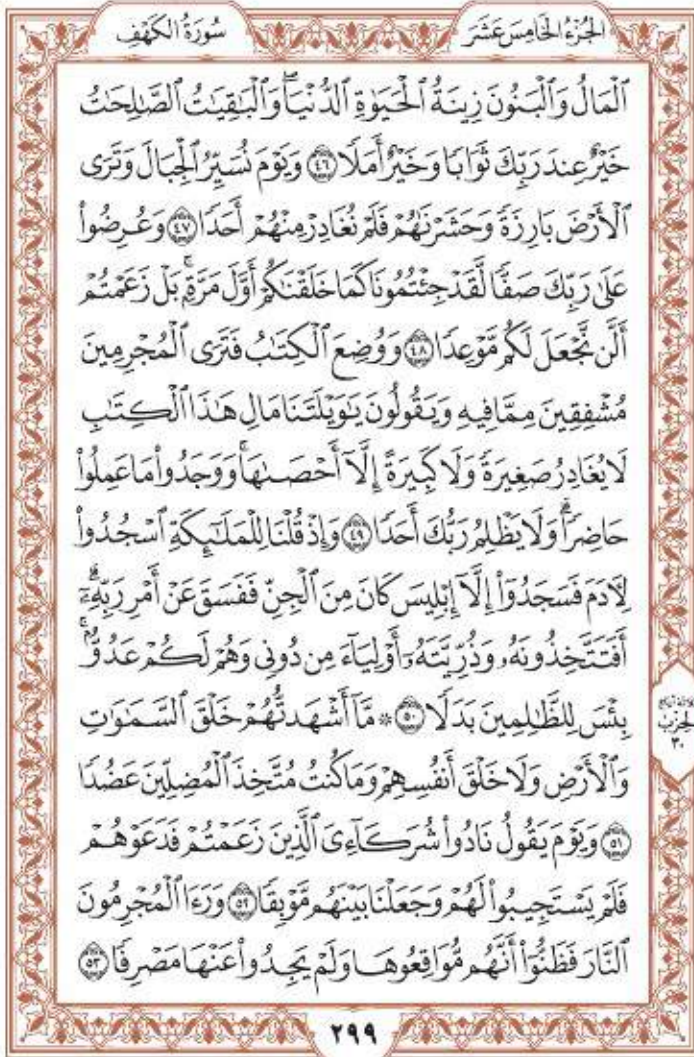
42. Derken onun serveti kuşatılıp yok edildi. Böylece, bağı uğruna yaptığı masraflardan ötürü ellerini oğuşturup kaldı. Bağın çardakları yere çökmüştü. «Ah, diyordu, keşke ben Rabbime hiçbir ortak koşmamış olsaydım!»

43. Kendisine Allah'tan başka yardım edecek destekçileri olmadığı gibi kendi kendini de kurtaracak güçte de-gildi.

44. İşte burada yardım ve dostluk, Hak olan Allah'a mahsustur. Mükâfatı en iyi olan O, en güzel âkıbeti veren yine O'dur.

45. Onlara şunu da misal göster: Dünya hayatı, gökten indirdiğimiz bir su gibidir ki, bu su sayesinde yeryüzünün bitkisi (önce gelişip) birbirine karışmış; arkasından rüzgârın savurduğu çerçöp haline gelmiştir. Allah, her şey üzerinde iktidar sahibidir.

(Allah Teâlâ, 45. âyetteki teşbih ile dünya hayatının geçiciliğini, ibret nazarıyla bakan insanın, bir bitkide dahi kendi hayatının başlama, gelişme ve tükenip son bulma safhalarını açık bir şekilde görebileceğini belirttikten sonra, insana yaraşan, dünyanın geçici zinetlerine aldanmak yerine, kısa süren dünya hayatında yapacağı iyi işlerle ebedî saadete erişmek olduğuna şöyle işaret etmektedir.)

46. Servet ve oğullar, dünya hayatının süsüdür; ölümsüz olan iyi işler ise Rabbinin nezdinde hem sevapça daha hayırlı, hem de ümit bağlamaya daha lâyıktır.

47. (Düşün) o günü ki, dağları yerinden götürürüz ve yeryüzünün çınılçıklak olduğunu görürsün. Hiçbirini bırak-

maksızın onları (tüm ölüleri) mahşerde toplamış olacağız.

48. Ve hepsi sıra sıra Rabbinin huzuruna çıkarılmışlardır: Andolsun ki sizi ilk defasında yarattığımız şekilde bize geldiniz. Oysa size vâdedilenlerin tahakkuk edeceği bir zaman tayin etmediğimizi sanmıştınız, değil mi?

(Bu âyetle ilgili olarak Kurtubî bir hadis nakleder ve hadisi bu âyete en özlü tefsir sayar: «Kıyamet günü Allah Teâlâ yüksek bir sesle seslenir ve şöyle der: Ey kullarım! Ben Allah'ım, benden başka ilâh yoktur. Ben acıyanların en acıyanı, hüküm verenlerin en âdili ve hesap görenderin en süratlisiyim. Bugün size korku yok. Üzülmeyeceksiniz de. Delillerinizi hazırlayın, kolay cevap verin. Çünkü sorumlusunuz, hesaba çekileceksiniz. Ey meleklerim! Hesapları görülmek üzere kullarımı ayak parmakları üzerinde sıra sıra dikin.»)

49. Kitap ortaya konmuştur: Suçluların, onda yazılı olanlardan korkmuş olduklarını görürsün. «Vay halimize! derler, bu nasıl kitapmış! Küçük büyük hiçbir şey bırakmaksızın (yaptıklarımızın) hepsini sayıp dökmüş!» Böylece yaptıklarını karşılarında bulmuşlardır. Senin Rabbin hiç kimseye zulmetmez.

50. Hani biz meleklere: Âdem'e secde edin, demiştik; İblis hariç olmak üzere, onlar hemen secde ettiler. İblis cinlendendi; Rabbinin emrinden dışarı çıktı. Şimdi siz, beni bırakıp da onu ve onun soyunu mu dost ediniyorsunuz? Oysa onlar sizin düşmanınızdır. Zalimler için bu ne fena bir değişmedir!

51. Ben onları (İblis ve soyunu) ne göklerin ve yerin yaratılışına, ne de biz-zat kendilerinin yaratılışına şahit tuttum. Ben yoldan çıkarılanları yardımcı edinecek değilim.

52. Yine o günü (düşünün ki, Allah, kâfirlere): Benim ortaklarım olduklarını ileri sürdüğünüz şeyleri çağırın! buyurur. Çağırılmışlardır onları; fakat kendilerine cevap vermemişlerdir. Biz onların arasına tehlikeli bir uçurum koyduk.

53. Suçlular ateşi görür görmez, orayı boylayacaklarını iyice anladılar; ondan kurtuluş yolu da bulamadılar.

54. Hakikaten biz bu Kur'an'da insanlar için her türlü misali sayıp dökmüşüzdür. Fakat tartışmaya en çok düşkün varlık insandır.

55. Kendilerine hidayet geldiğinde insanları iman etmekten ve Rablerinden mağfiret talep etmekten alıkoyan şey, sadece, öncekilerinin başına gelenlerin kendi başlarına da gelmesini, yahut azabın göz göre göre kendilerine gelmesini beklemeleridir!

56. Biz resulleri, sadece müjdeleyiciler ve uyarıcılar olarak göndeririz. Kâfir olanlar ise, hakkı bâtula dayanarak ortadan kaldırmak için bâtil yolla mücadele verirler. Onlar âyetlerimizi ve uyarıldıkları şeyleri alaya almışlardır.

57. Kendisine Rabbinin âyetleri hatırlatılıp da ona sırt çevirenden, kendi elleriyle yaptığını unutandan daha zalim kim vardır! Biz onların kalplerine, bunu anlamalarına engel olan bir ağırlık, kulaklarına da sağırılık verdik. Sen onları hidayete çağırırsan da artık ebediyen hidayete eremeyeceklerdir.

58. Senin, bağış bol olan Rabbin merhamet sahibidir; şayet yaptıkları yüzünden onları (*hemen*) muahaze edecek olsaydı, onlara azabı çarçabuk verirdi. Fakat kendilerine tanınmış belli bir süre vardır ki, artık bundan kaçıp kurtulacakları bir sığınak bulamayacaklardır.

59. İşte şu ülkeler; zulmettikleri zaman onları helâk ettik. Onları helâk etmek için de belli bir zaman tayin etmiştik.

60. Bir vakit Musa genç adamına demişti ki: «Durup dinlenmeyeceğim; tâ iki denizin birleştiği yere kadar varacağım, yahut senelerce yürüyeceğim.»

(Tefsirlerde, Musa'nın genç adamının, Yûşâ b. Nûn adında biri olduğu, Yûşâ'nın Hz. Musa'ya hizmet ettiği, ondan ilim öğrendiği rivayet edilmektedir.

سُورَةُ الْكَهْفِ

الجزء الخامس عشر

وَلَقَدْ صَرَّفْنَا فِي هَذَا الْقُرْآنِ لِلنَّاسِ مِنْ كُلِّ مَثَلٍ وَكَانَ
 الْإِنْسَانُ أَكْثَرَ شَيْءٍ جَدَلًا ۝٥٤ وَمَا مَنَعَ النَّاسَ أَنْ يُؤْمِنُوا
 إِذْ جَاءَهُمُ الْهُدَىٰ وَيَسْتَغْفِرُوا رَبَّهُمْ إِلَّا أَنْ تَأْتِيَهُمْ سُنَّةٌ
 آتِيَةٌ أَوْ يَأْتِيَهُمُ الْعَذَابُ فُبُلًا ۝٥٥ وَمَا نُرْسِلُ الْمُرْسَلِينَ
 إِلَّا مَبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ وَمَجْدِلُ الَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِنَا لِيُذِخُوا
 لِيُدْخِلَهُمُ الْبَحْرَ الْأَخْضَرَ وَأَتَّخَذُوا آيَاتِنَا وَمَا أَنْزَلْنَاهُمْ إِلَّا
 وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ ذُكِّرَ بِآيَاتِ رَبِّهِ فَأَعْرَضَ عَنْهَا وَنَسَىٰ
 مَا قَدَّمَتْ يَدَاهُ إِنَّا جَعَلْنَا عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ أَكِنَّةً أَنْ يَفْقَهُوهُ
 وَفِي آذَانِهِمْ وَقْرًا وَإِنْ تَدْعُهُمْ إِلَى الْهُدَىٰ فَلَنْ يَهْتَدُوا إِذًا
 أَبَدًا ۝٥٦ وَرَبُّكَ الْعَزِيزُ ذُو الرِّزْمَةِ لَوْ يُؤَاخِذُهُمْ بِمَا كَسَبُوا
 لَعَجَّلَ لَهُمُ الْعَذَابَ بَلْ لَهُمْ مَوْعِدٌ لَنْ يَجْدُوا مِنْ دُونِهِ
 مَوْيلًا ۝٥٧ وَتِلْكَ الْقُرَىٰ أَهْلَكَنَّهُمْ لَمَّا ظَلَمُوا وَجَعَلْنَا
 لِمَهْلِكِهِمْ مَوْعِدًا ۝٥٨ وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِقَتْلِهِ لَا تَبْرَحْ حَتَّىٰ
 آتِلَ مَجْمَعَ الْبَحْرَيْنِ أَوْ أَمْضِيَ حُقُبًا ۝٥٩ فَلَمَّا بَلَغَا مَجْمَعَ
 بَيْنَهُمَا لَيْسَا بِحَاوِيَتُهُمَا فَاتَّخَذَ سَبِيلَهُ فِي الْبَحْرِ سَرَبًا ۝٦٠

Âyette sözü edilen iki denizin hangi denizler olduğuna dair bir açıklık yoktur. Bunların Hazar Denizi ile Karadeniz olduğu, yahut Nil Nehri'nin Sudan'daki iki kolu olan Beyaz Nil ile Mavi Nil olabileceği ifade edilmektedir. Bir başka anlayışa göre bu iki denizden biri Hz. Musa, diğeri de Hızır (a.s.)dir. Çünkü Musa zâhir âleminin, Hızır da bâtın âleminin denizidir.)

61. Her ikisi, iki denizin birleştiği yere varınca balıkların unuttular. Balık, denizde bir yol tutup gitmişti.

(Rivayete göre genç bir yakını ile Hz. Musa bu yolculuğa, Allah tarafından, kendisinden daha bilgili olduğu haber verilen Hızır ile buluşmak için çıkmıştı. Yanlarında bir de cansız balık vardı. Bu balık Allah'ın kudreti ile nerede canlanır, denize sıçrayıp giderse bu, Hızır'ın orada olduğuna işaret olacaktı.)

سُورَةُ الْكَهْفِ

الجزء الخامس عشر

فَلَمَّا جَاوَزَا قَالَ لِفَتَاهُ إِنِّي جَاءْتُكَ لِنَسِيئَةِ الْخُوتِ وَمَا أُنْسِيئُهُ إِلَّا الشَّيْطَانُ أَنْ أَذْكَرَهُ، وَتَلَخَّذْ سَبِيلَهُ فِي الْبَحْرِ عَجَبًا ۝٦٤ قَالَ ذَلِكَ مَا كُنَّا نَبْغُ فَارْتَدَّ عَلَىٰ آثَارِهِمَا قَصَصًا ۝٦٥ فَوَجَدَا عَبْدًا مِنْ عِبَادِنَا آتَيْنَاهُ رَحْمَةً مِنْ عِنْدِنَا وَعَلَّمْنَاهُ مِنْ لَدُنَّا عِلْمًا ۝٦٦ قَالَ لَهُ مُوسَىٰ هَلْ آتَيْتُكَ عَلَىٰ أَنْ تُعَلِّمَنِي مِمَّا عَلَّمْتَ رُشْدًا ۝٦٧ قَالَ إِنَّكَ لَنْ تَسْتَطِيعَ مَعِيَ صَبْرًا ۝٦٨ وَكَيْفَ تَصْبِرُ عَلَىٰ مَا لَمْ تُحِطْ بِهِ خُبْرًا ۝٦٩ قَالَ سَتَجِدُنِي إِنْ شَاءَ اللَّهُ صَابِرًا وَلَا أَعْصِي لَكَ أَمْرًا ۝٧٠ قَالَ فَإِنِ اتَّبَعْتَنِي فَلَا تَسْأَلْنِي عَنْ شَيْءٍ حَتَّىٰ أُحَدِّثَ لَكَ مِنْهُ ذِكْرًا ۝٧١ فَانْطَلَقَا حَتَّىٰ إِذَا رَكِبَا فِي السَّفِينَةِ خَرَقَهَا قَالَ أَخَرَقْتَهَا لِتُغْرِقَ أَهْلَهَا لَقَدْ جِئْتَ شَيْئًا إِمْرًا ۝٧٢ قَالَ أَلَمْ أَقُلْ إِنَّكَ لَنْ تَسْتَطِيعَ مَعِيَ صَبْرًا ۝٧٣ قَالَ لَا تُؤَاخِذْنِي بِمَا نَسِيتُ وَلَا تُرْهِقْنِي مِنْ أَمْرِي عُسْرًا ۝٧٤ فَانْطَلَقَا حَتَّىٰ إِذَا لَقِيَا غُلَامًا فَقَتَلَهُ قَالَ أَقْتَلْتَنِي نَفْسًا زَكِيَّةً بِغَيْرِ نَفْسٍ لَقَدْ جِئْتَ شَيْئًا نُكْرًا ۝٧٥

٣٠١

62. (Buluşma yerlerini) geçip gittiklerinde Musa genç adamına: Kuşluk yemeğimizi getir bize. Hakikaten şu yolculuğumuz yüzünden başımıza (epeyce) sıkıntı geldi, dedi.

63. (Genç adam:) Gördün mü! dedi, kayaya sığındığımız sırada balığı unuttum. Onu hatırlamamı bana şeytandan başkası unutturmadi. O, şaşılacak bir şekilde denizde yolunu tutup gitmişti.

(Burada Hz. Musa'nın genç arkadaşına şaşkınlık veren, ölmüş bir balığın, bir mucize neticesinde canlanarak denize akıp gitmesidir. Bu mucizenin tahakkuk ettiği yer, Hz. Hızır'ın bulunduğu yer idi. Musa bunu bildiği için adamına, balığın canlanarak denize girmesi halinde bundan kendisini haberdar etmesini tenbihlemiş, fa-

kat bir kayanın yanında istirahataya çekildikleri ve belki de Hz. Musa'nın uykuya daldığı bir sırada balık denize sıçradığı halde adam haber verme görevini unutmuş, bir süre daha ilerleyip, Hz. Musa yemekten bahsedince arkadaşı balığın denize gittiğini hatırlamıştı.)

64. Musa: İşte aradığımız o idi, dedi. Hemen izlerinin üzerine geri döndüler.

65. Derken, kullarımızdan bir kul buldular ki, ona katımızdan bir rahmet (vahiy ve peygamberlik) vermiş, yine ona tarafımızdan bir ilim öğretmiştik.

66. Musa ona: Sana öğretilenden, bana, doğruyu bulmama yardım edecek bir bilgi öğretmen için sana tâbi olayım mı? dedi.

67. Dedi ki: Doğrusu sen benimle beraberliğe sabredemezsin.

68. (İç yüzünü) kavrayamadığın bir bilgiye nasıl sabredersin?

69. Musa: İnşallah, dedi, sen beni sabreder bulacaksın. Senin emrine de karşı gelmem.

70. (O kul:) Eğer bana tâbi olursan, sana o konuda bilgi verinceye kadar hiçbir şey hakkında bana soru sorma! dedi.

71. Bunun üzerine yürüdüler. Nihayet gemiye bindikleri zaman o (Hızır) gemiyi deldi. Musa: Halkını boğmak için mi onu deldin? Gerçekten sen (ziyanı) büyük bir iş yaptın! dedi.

72. (Hızır:) Ben sana, benimle beraberliğe sabredemezsin, demedim mi? dedi.

73. Musa: Unuttuğum şeyden dolayı beni muaheze etme; işimde bana güçlük çıkarma, dedi.

74. Yine yürüdüler. Nihayet bir erkek çocuğa rastladıklarında (Hızır) hemen onu öldürdü. Musa dedi ki: Tertemiz bir canı, bir can karşılığı olmaksızın (kimseyi öldürmediği halde) katlettin ha! Gerçekten sen fena bir şey yaptın!

75. (Hızır:) Ben sana, benimle beraber (olacaklara) sabredemezsin, demedim mi? dedi.

76. Musa: Eğer, dedi, bundan sonra sana bir şey sorarsam artık bana arkadaşlık etme. Hakikaten benim tarafımdan (ileri sürebilecek) mazeretin sonuna ulaştın.

(Bu sözü ile Hz. Musa, artık özür dileyebilecek hali kalmadığını anlatmak istemişti.)

77. Yine yürüdüler. Nihayet bir köy halkına varıp onlardan yiyecek istediler. Ancak köy halkı onları misafir etmekten kaçındılar. Derken orada yıkılmak üzere bulunan bir duvarla karşılaştılar. (Hızır) hemen onu doğrulttu. Musa: Dileseydin, elbet buna karşı bir ücret alırdın, dedi.

78. (Hızır) şöyle dedi: «İşte bu, benimle senin aramızın ayrılmasıdır. Şimdi sana, sabredemediğin şeylerin içyüzünü haber vereceğim.»

79. «Gemi var ya, o, denizde çalışan yoksul kimselerindi. Onu kusurlu kılmak istedim. (Çünkü) onların arkasında, her (sağlam) gemiyi gasbetmekte olan bir kral vardı.»

(Şu halde Hızır, fakir denizcilerin gemisini yaralamakla, kralın bu gemiyi gasbetme ihtimalini ortadan kaldırmış, böylece bu fakirlere iyilik etmişti. Hızır (a.s.) sözlerine devam etti:)

80. «Erkek çocuğa gelince, onun ana-babası, mümin kimselerdi. Bunun için (çocuğun) onları azgınlık ve nankörlüğe boğmasından korktuk.»

(Zira Hızır (a.s.), bu çocuğun ileride zalim biri olacağını, temiz birer mümin olan ebeveynine karşı azgınlık ve nankörlük göstereceğini, yahut çocuk sevgisi yüzünden ana-babasının manevi hayatlarının tehlikeye düşeceğini biliyordu; Allah bunu Hızır'a bildirmişti.)

81. (Devam etti:) «Böylece istedik ki, Rableri onun yerine kendilerine, ondan daha temiz ve daha merhametlisini versin.»

82. «Duvara gelince, şehirde iki yetim çocuğun idi; altında da onlara ait bir hazine vardı; babaları ise iyi bir kimse idi. Rabbin istedi ki, o iki çocuk güçlü çağlarına erişsinler ve Rabbinden bir rahmet olarak hazinelerini çıkarsınlar. Ben bunu da kendiliğimden yapmadım. İşte, hakkında sabredemediğin şeylerin iç yüzü budur.»

الجزء الساتر عشر سورة الكهف

قَالَ الرَّاقِلُ لَكَ إِنَّكَ لَنْ تَسْتَطِيعَ مَعِيَ صَبْرًا ۗ قَالَ إِنْ سَأَلْتُكَ عَنْ شَيْءٍ بَعْدَهَا فَلَا تُصِجْتَنِي ۚ قَدْ بَلَغْتَ مِنْ لَدُنِّي عُذْرًا ۚ

فَأَنْطَلَقَا حَتَّىٰ إِذَا آتَىٰ أَحَدَهُمَا قَرْيَةً اسْتَطَعَمَا أَهْلَهَا فَأَبَوْا أَنْ يُضَيِّقُوهُمَا فَوَجَدَا فِيهَا جِدَارًا يُرِيدُ أَنْ يَنْقَضَ فَأَقَامَهُ ۗ

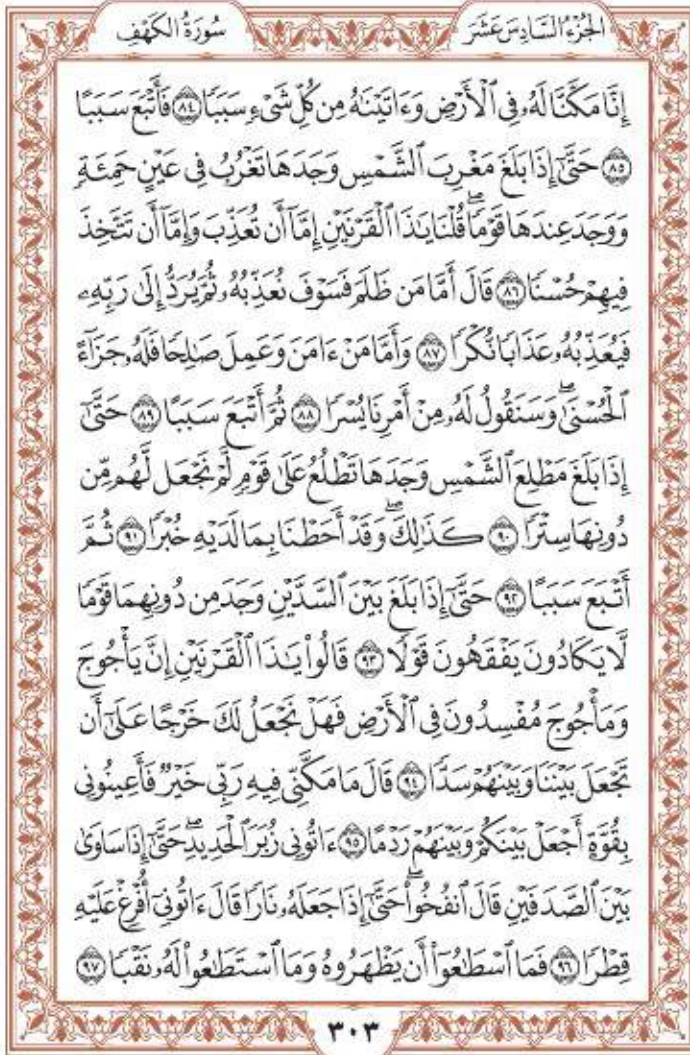
قَالَ لَوْ شِئْتَ لَتَّخَذْتَ عَلَيْهِ أَجْرًا ۗ قَالَ هَذَا فِرَاقُ بَيْنِي وَبَيْنِكَ ۗ سَأُنَبِّئُكَ بِتَأْوِيلِ مَا لَمْ تَسْتَطِعْ عَلَيْهِ صَبْرًا ۗ وَأَمَّا السَّفِينَةُ فَكَانَتْ لِمَسْكِينٍ يَعْمَلُونَ فِي الْبَحْرِ فَأَرَدْتُ أَنْ أَعِيبَهَا وَكَانَ وَرَاءَ هُرْمَلِكُ يَأْخُذُ كُلَّ سَفِينَةٍ غَصْبًا ۗ وَأَمَّا الْغُلَامُ فَكَانَ أَبُوهُمَا مُؤْمِنًا فَأَخْبَيْنَا أَنْ يُرْهِقَهُمَا طُغْيَانًا وَكُفْرًا ۗ فَأَرَدْنَا أَنْ يُبْدِلَهُمَا رَبُّهُمَا خَيْرًا مِمَّا زَكَّوهُ وَأَقْرَبَ رُحْمًا ۗ وَأَمَّا الْجِدَارُ فَكَانَ لِغُلَامَيْنِ يَتِيمَيْنِ فِي الْمَدِينَةِ وَكَانَ تَحْتَهُ كَنْزٌ لَهُمَا وَكَانَ أَبُوهُمَا صَالِحًا فَأَرَادَ رَبُّكَ أَنْ يَبْلُغَا أَشُدَّهُمَا وَيَسْتَخْرِجَا كَنْزَهُمَا رَحْمَةً مِن رَّبِّكَ وَمَا فَعَلْتُهُ ۗ وَعَنْ أَمْرِي ذَلِكُ تَأْوِيلُ مَا لَمْ تَسْتَطِعْ عَلَيْهِ صَبْرًا ۗ

وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الْقَرْيَيْنِ ۗ قُلْ سَأَتْلُوا عَلَيْكُمْ مِنْهُ ذِكْرًا ۗ

٣٠٢

83. (Resûlüm!) Sana Zülkarneyn hakkında soru sorarlar. De ki: Size ondan bir hatıra okuyacağım.

(Ayette, müşriklerin veya yahudilerin, hakkında soru sorduğu belirtilen Zülkarneyn'in kim olduğu kesin olarak bilinmemektedir. Beyzâvi tefsirinde bunun Büyük İskender olduğu, peygamberliği kesin olmamakla beraber, iyi bir mümin olduğu konusunda ittifak bulunduğu zikredilmekte; «cihan hakimiyetine ulaşmış olduğundan veya İran ve Roma imparatoru olduğundan ya da, bir yiğitlik simgesi olmak üzere tacında iki boynuz bulunduğu» kendisine Zülkarneyn denildiği belirtilmekte ise de, bu görüş bir kısım tefsirciler tarafından fazla tasvip görmemiştir. Burada sözü edilen kişi Allah'ın kitabına mazhar olduğuna göre Kral İskender'den daha önce gelmiş bir peygamber olması ihtimali kuvvet kazanmaktadır.)

84. Gerçekten biz onu yeryüzünde iktidar ve kudret sahibi kıldık, ona (*muhtaç olduğu*) her şey için bir sebep (*bir vasıta ve yol*) verdik.

85. O da bir yol tutup gitti.

86. Nihayet güneşin battığı yere varınca, onu kara bir balçıkta batar buldu. Onun yanında (*orada*) bir kavme rastladı. Bunun üzerine biz: Ey Zülkarneyn! Onlara ya azap edecek veya haklarında iyilik etme yolunu seçeceksin, dedik.

(Tefsirlerde nakledildiğine göre Zülkarneyn, batıda Atlas okyanusuna, yahut Karadeniz'e kadar gitti. Orada güneşin deniz ufkunda batışını seyretti. Ancak, koca kâinat içinde bu deniz, ken-

disine bir su gözesi kadar küçük geldi. Güneş, sislerle kaplı deniz ufkunda, sanki balıklı bir su gözesine gömülür gibi batıyordu. Sahilde karşılaştığı kavim, müfessirlerin kanaatine göre, kâfir bir millet idi. O yüzden Allah Teâlâ, Zülkarneyn'i, bu kavmi cezalandırmak veya eğitmek, irşad etmek, böylece iyilikle yola getirmek arasında muhayyer kıldı.)

87. O, şöyle dedi: «Haksızlık edeni cezalandıracağız; sonra o, Rabbine gönderilecek; sonra Allah da ona korkunç bir azap uygulayacak.»

88. «İman edip de iyi davranan kimseye gelince, onun için de en güzel bir karşılık vardır. Ve buyruğumuzdan, ona kolay olanını söyleyeceğiz.»

89. Sonra yine bir yol tuttu.

90. Nihayet güneşin doğduğu yere ulaşıncı, onu öyle bir kavim üzerine doğar buldu ki, onlar için güneşe karşı bir örtü yapmamıştık.

(Zülkarneyn, batıda işlerini bitirdikten sonra doğunun yolunu tuttu. En sonunda, ihtimal Asya'nın doğu kıyılarına, Hint okyanusuna, yahut Hazar denizine ulaştı. Burada karşılaştığı insanlar, rivayete göre, güneşin ışığına ve sıcağına karşı korunmak için elbise ve ev yapmasını bilmiyorlardı.)

91. İşte böylece onunla ilgili her şeyden haberdardık.

92. Sonra yine bir yol tuttu.

93. Nihayet iki dağ arasına ulaştığında onların önünde, hemen hiçbir sözü anlamayan bir kavim buldu.

94. Dediler ki: Ey Zülkarneyn! Bu memlekette Ye'cûc ve Me'cûc bozgunculuk yapmaktadırlar. Bizimle onlar arasında bir sed yapman için sana bir vergi verelim mi?

95. Dedi ki: «Rabbimin beni içinde bulundurduğu nimet ve kudret daha hayırlıdır. Siz bana kuvvetinizle destek olun da, sizinle onlar arasına aşılmaz bir engel yapayım.»

96. «Bana, demir kütleleri getirin.» Nihayet dağın iki yanı arasını aynı seviyeye getirince (*vadiyi doldurunca*): «Üfleyin (*körükleyin*)!» dedi. Artık onu kor haline sokunca: «Getirin bana, üzerine bir miktar erimiş bakır dökeyim» dedi.

97. Bu sebeple onu ne aşmaya muktedir oldular ne de onu delebildiler.

98. Zülkarneyn: Bu, Rabbinimden bir rahmettir. Fakat Rabbinim vâdi gelince, O, bunu yerle bir eder. Rabbinim vâdi haklıdır, dedi.

99. O gün (*kıyamet gününde bakarsın ki*) biz onları, birbirine çarparak çal-kalanır bir halde bırakmışızdır; Sûr'a da üfürülmüş, böylece onları bütünüyle bir araya getirmişizdir.

100, 101. Ve, gözleri beni görmeye kapalı bulunan, kulak vermeye de tahammül edemez olan kâfirleri o gün cehennemle yüz yüze getirmişizdir.

102. Kâfirler, beni bırakıp da kullanımı dostlar edineceklerini mi sandılar? Biz cehennemi kâfirlere bir konak olarak hazırladık.

103. De ki: Size, (*yaptıkları*) işler bakımından en çok ziyana uğrayanları bildirelim mi?

104. (*Bunlar;*) iyi işler yaptıklarını sandıkları halde, dünya hayatında çabaları boşa giden kimselerdir.

105. İşte onlar, Rablerinin âyetlerini ve O'na kavuşmayı inkâr eden, bu yüzden amelleri boşa giden kimselerdir ki, biz onlar için kıyamet gününde hiçbir ölçü tutmayacağız.

(Kıyamet terazisinde ağır çeken iman ve sâlih ameldir. Kâfirlerin ise hayırlı işleri bulunmadığından mizanları boş kalacak; dünyada çoğu insanın değer verdiği şeyler orada değersiz sayılacaktır.)

106. İşte, inkâr ettikleri, âyetlerimi ve resûllerimi alaya aldıkları için onların cezası cehennemdir.

107. İman edip iyi davranışlarda bulunanlara gelince, onlar için makam olarak Firdevs cennetleri vardır.

108. Orada ebedî kalacaklardır. Oradan hiç ayrılmak istemezler.

سُورَةُ الْكَهْفِ

الجزء السَّادِسَ عَشَرَ

الجزء
السادس

قَالَ هَذَا رَحْمَةٌ مِن رَّبِّي فَإِذَا جَاءَ وَعْدُ رَبِّي جَعَلَهُ دَكَّاءَ وَكَانَ وَعْدُ رَبِّي حَقًّا ﴿١٠١﴾ وَتَرَكْنَا بَعْضَهُمْ يَوْمَئِذٍ يَمُوجُ فِي بَعْضٍ وَنُفِخَ فِي الصُّورِ فَجَمَعْنَاهُمْ جَمْعًا ﴿١٠٢﴾ وَعَرَضْنَا جَهَنَّمَ يَوْمَئِذٍ لِّلْكَافِرِينَ عَرْضًا ﴿١٠٣﴾ الَّذِينَ كَانَتْ أَعْيُنُهُمْ فِي غِطَاءٍ عَنِ ذِكْرِي وَكَانُوا لَا يَسْتَطِيعُونَ سَمْعًا ﴿١٠٤﴾ لَخَسِيبَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَن يَتَّخِذُوا عِبَادِي مِن دُونِي أَوْلِيَاءَ إِنَّا أَعْتَدْنَا جَهَنَّمَ لِّلْكَافِرِينَ نَزْلًا ﴿١٠٥﴾ قُلْ هَلْ نُنَبِّئُكُم بِالْأَخْسَرِينَ أَعْمَالًا ﴿١٠٦﴾ الَّذِينَ صَدَّقُوا بَعْضُهُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَبَعْضُهُم أَوَّلُهُمْ يُخْسِنُونَ ﴿١٠٧﴾ صُنْعًا أُولَئِكَ الَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ وَلِقَائِهِمْ فَخَبَّطُوا أَعْمَالَهُمْ فَلَا يُقِيمُهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَرَنَّا ﴿١٠٨﴾ ذَلِكَ جَزَاءُ جَهَنَّمَ بِمَا كَفَرُوا وَتَتَّخِذُوا مِنِّي وَرُسُلِي هُرُوقًا ﴿١٠٩﴾ إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ كَانَتْ لَهُمْ جَنَّاتُ الْفِرْدَوْسِ نُزْلًا ﴿١١٠﴾ خَالِدِينَ فِيهَا لَا يَبْغُونَ عَنْهَا حِوْلًا ﴿١١١﴾ قُلْ لَوْ كَانَ الْبَحْرُ مَدَادًا لَّكَلِمَاتِ رَبِّي لَنَفِدَ الْبَحْرُ قَبْلَ أَن تَفْدَكَ كَلِمَاتُ رَبِّي وَلَوْ جِئْنَا بِمِثْلِهِ مَدَدًا ﴿١١٢﴾ قُلْ إِنَّمَا أَنَا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ يُوحَىٰ إِلَيَّ أَنَّمَا إِلَهُكُمُ إِلَهُ وَاحِدٌ فَمَن كَانَ يَرْجُوا لِقَاءَ رَبِّهِ فَلْيَعْمَلْ عَمَلًا صَالِحًا وَلَا يُشْرِكْ بِعِبَادَةِ رَبِّهِ أَحَدًا ﴿١١٣﴾

٣٠٤

109. De ki: Rabbinim sözleri için derya mürekkep olsa ve bir o kadar da ilâve getirsek dahi, Rabbinim sözleri bitmeden önce deniz tükenecektir.

(Bu âyette Allah'ın sözlerinden maksat, O'nun ilim ve hikmetidir. Allah Teâlâ'nın ilim ve hikmeti sonsuz ve sınırsız; denizler ise, çokluğuna rağmen, sonlu ve sınırlıdır. Şu halde, Allah'ın ilim ve hikmetini yazmak için mürekkep olarak, deryaların dahi kifâyetsiz geleceği âşikârdır.)

110. De ki: Ben, yalnızca sizin gibi bir beşerim. (*Şu var ki*) bana, İlâh'ınızın, sadece bir İlâh olduğu vahyolunuyor. Artık her kim Rabbine kavuşmayı umuyorsa, iyi iş yapsın ve Rabbine ibadette hiçbir şeyi ortak koşmasın.